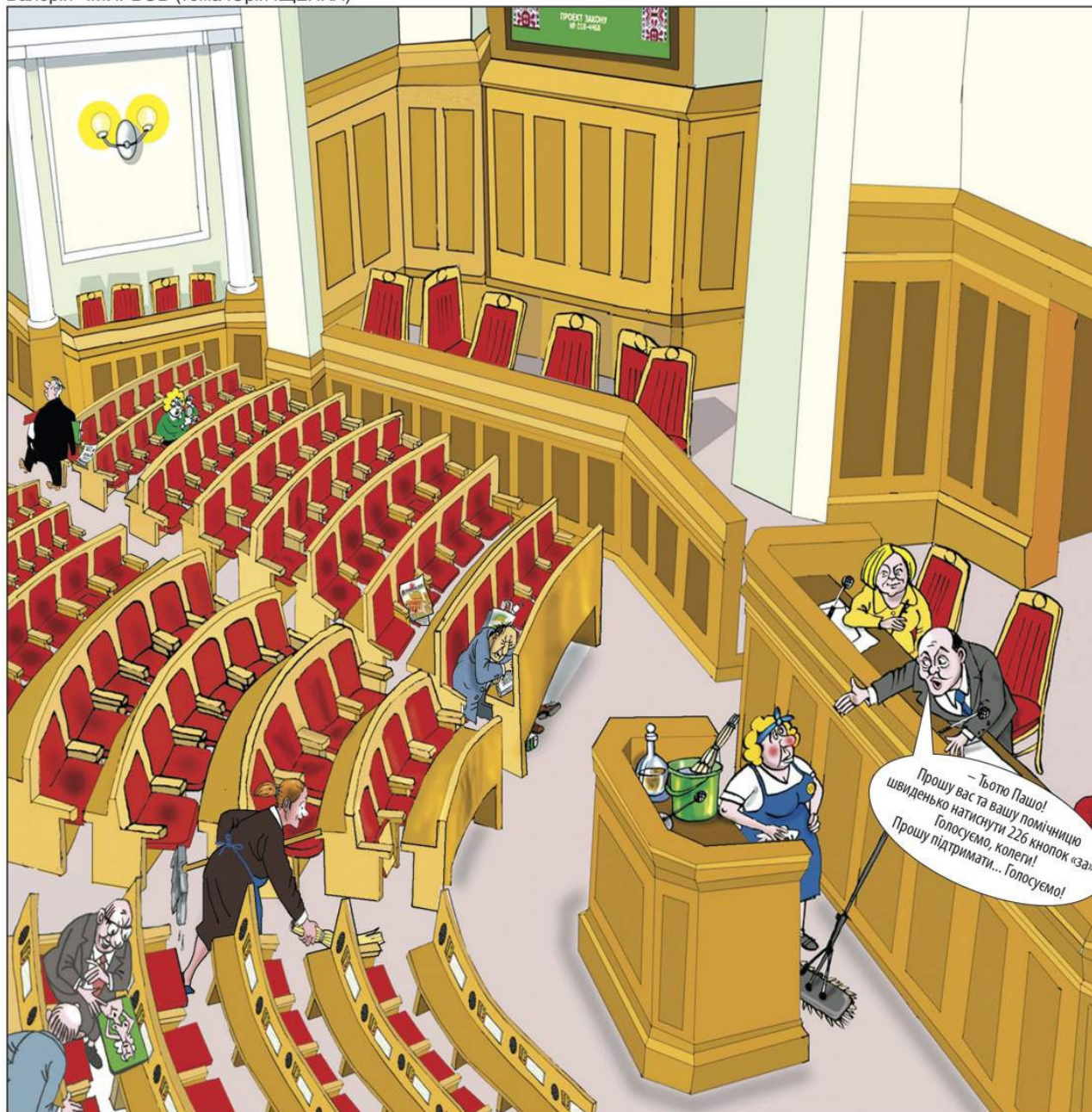

ПЕРЕЦЬ

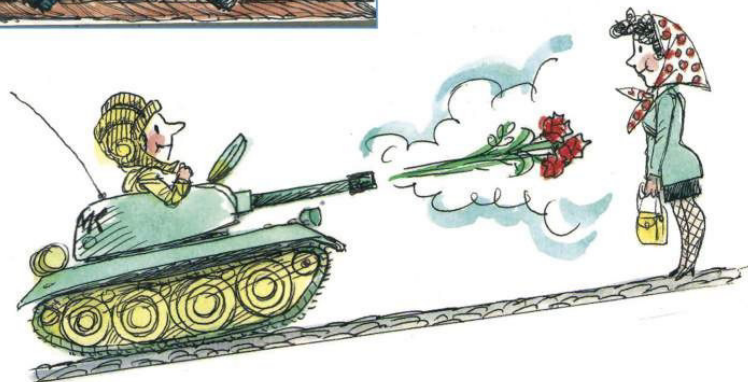
ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 3 березень 2019

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

ВСІМ ЖІНКАМ, ЧИТАЧКАМ «ПЕРЦЯ», УСМІШОК БУКЕТ ВІД СЕРЦЯ!

Тенор:

Кохані наші, любі, милі,
Красиві, ніжні, чарівні...

Баритон:

Без вас в житті ми однокрилі,

Бас:

Як без мелодії пісні.

Приспів

Усі разом:

Не день, не тиждень
І не місяць навіть —
Весь рік достойно
Маєм славить жінок.
Любити, шанувати, як слід,
Такий наш чоловічий
Заповіт!

Тенор:

Ми любим свіжі —
З власних соток —
І помідори, й огірки.
Їх сяяли і доглядали потім

Баритон:

Дружини, мами, сестри, дочки.

Тенор:

В жару нестерпну, ціле місто

Баритон:

У зливи, гради і дощі.

Бас:

А хто нам варить смачні, ситі —
Супи, вареники, борщі?

Тенор:

Вони — чарівні жіночки.

СВЯТКОВО-ЖІНОЧА-ВЕЛИЧАЛЬНА!

Виконується на три чоловічі голоси

Баритон:

Вони й прасують сорочки.

Приспів.

Тенор:

Жінки стрункі не лиш з коріння,

Баритон:

Бо на дістах увесь час.

Бас:

Рятують нас від ожиріння
І від старіння водночас.

Приспів.

Баритон:

Хіба не ми зайву чарчину
В гостях хильнемо залюбки.

Тенор:

І хто тоді веде машину?

Бас:

Наші тверезі жіночки.

Приспів.

Тенор:

Хто «тормозки» готує зранку,
Щоб чоловік і син був сит?

Баритон:

Не втратив силу і осанку...

Бас:

Не заробив собі гастрит.

Приспів.

Баритон:

А хто дітей збирає до школи?

Тенор:

У дитсадочок будить рано?

Баритон:

Не Віті, Саші та Миколи,

Бас:

А Валі, Люди і Тетяни.

Приспів.

Бас:

Ми хобі маємо конкретні...

Баритон:

Футбол чи бокс по вечорах.

Тенор:

«Заначки» робимо секретні...

Баритон:

І все жінки прощають нам.

Приспів.

Тенор:

Жінкам, буває, дорікаєм

Баритон:

За їхні вчинки — ті чи ті...

Бас:

Самі при цьому забуваєм,

Тенор:

Що теж грішні — не святі.

Приспів.

Баритон:

Дівчата юні, бабці сиві,

Тенор:

Вродливі молодичі...

У парі лише будемо щасливі

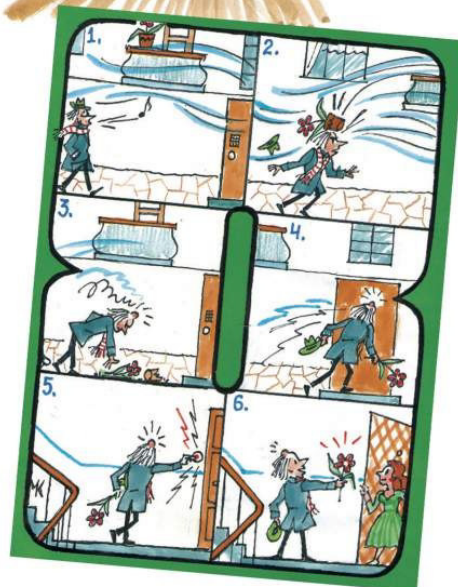
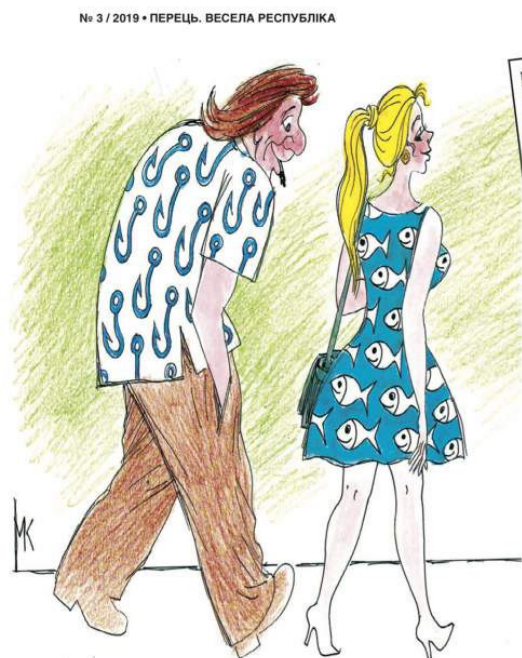
Бас:

У будь-якому віці.

Приспів.

Штатний славнетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

* Славень можуть виконувати
за бажанням і хорові колективи.

ДО 100-РІЧЧЯ «ПЕРЦЯ»

Наші незабутні одноперчани
Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

– Що? Жінчина? Пусте! Куди їй? Дітей родити, правильно – помагається. Варити, прати – це штатні обов'язки. Ніхто не сперечається, а щоб керувати врівень з нами, то це вже – вибачайте.

Так говорив своєму приятелю Ковді громадянин Куценський, ідучи 8 Березня на посаду.

– І дивуюсь я, знаєте, Володимире Іллічу Ульянову-Леніну. Розумний чоловік, а міг сказати оте: «Кожна куховарка повинна навчитись керувати державою».

Коли приятелі сіли в трамвай, Куценський продовжував:

– Ну от гляньте ви на цю кондукторку. Куди вона годиться? Сім градусів морозу, а вона вже квитка не одірве як слід. Бачите, на пальці хукає... А ще туди ж – «керувати державою».

– Ваш квиток? – запитала кондукторка.

– Льготний!

– А посвідчення є?

– Аякже, – відповів Куценський.

– Пред'явіть.

– Зараз.

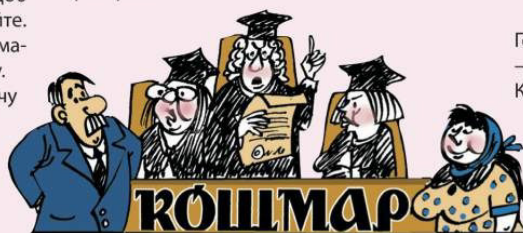
Куценський довго обшукував усі кишені, лавив і в портфеля – посвідчення не знайшлося.

– А ще з портфелем, – сказала кондукторка. – Оштрафувати вас слід було б, та вже заради нашого дня не буду. Злазьте, товаришу портфельщик.

Довелося злізти.

– От гадюка, – лаявся Куценський. – Певен: коли б кондуктор мужчина, ніколи б цього не було. Одірвати квитка не вміє, а права свої показує.

На посаді в тресті Куценського зустріла реєстраторка.

– А, товаришу Куценський! Поздоровляю. Сьогодні й ви погуляєте, навіть більше за нас. Ми лише дві години, а вам, мабуть, на цілий день щастя підскочило.

– Яке щастя? – здивувався Куценський.

– Та вас на сьогодні викликають до суду. У якійсь там справі. Зайдіть до мене, я вам посвідку дам.

В суді, коли Куценський побачив, що його хатня робітниця Люба тихенько розмовляє з якоюсь молодою жінчиною в пенсе і в величезним жовтим портфелем, він зрозумів, яке щастя припало йому 8 Березня.

– Подала-таки, стерво, – ледве встиг подумати Куценський, як відчинилися двері і секретарка суду оголосила:

– Суд іде!

Увійшли судді: дві жінчини і один мужчина. Крісло голови суду зайняла літня жінчина.

– Зараз почнеться справа по обвинуваченню громадянина Сергія Пилиповича Куценського по статті...

Але Куценський вже не слухав.

– Запечуть, – думав він. – І все жінки, жінки...

Голова – жінка, член суду – жінка, секретар – жінка, оборонець – жінка, позивач – жінка. Кошмар...

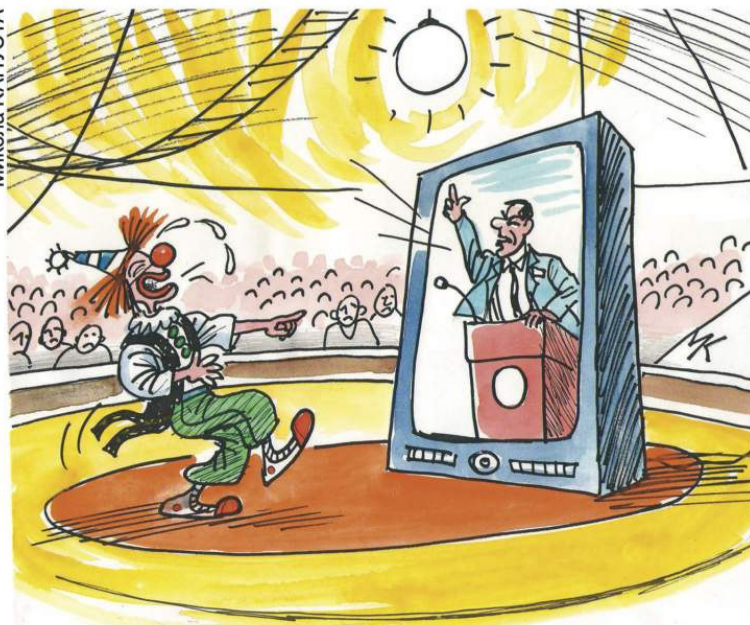
Суд недовго розглядав справу. Все було ясно. Не платив хатній робітниця Любіві Приймаковій плати, два роки не платив у соцстрах, не давав вихідних днів і відпустки, прописав її в домовій книзі як племінницю. Вирок – заплатити утримання за два роки.

Повертаючись з суду, Куценський зайшов до пивної і з горя напився. І врешті потрапив до району. До району його доставила жінка-міліціонер, підбравши п'яного на майдані, що названий на честь жінки-революционерки майданом Розі Люксембург.

1927 р.

Микола КАПУСТА

Олександр БРОНЗОВ, Ігор ЖЕВЕДЬ

Соломони світу мудрують: «Відбулася Україна чи не відбулася?». Україна не «відбулася». Україна була, є і буде! Вічно. Допоки земля крутиться. Допоки сонце над нею сяє.

«Відбуваються» казії. З приводу... Без приводу... Дійства, лицедійства. І десь, і в нас.

Нещодавно свої досягнення ми порівнювали з 1913 роком. Пам'ятаєте? «Якщо до 1913 р. на 1000 душ населення лише одна душевнохвора душа лікувалася у лікарні, то вже у перші роки радянської влади, завдяки активній діяльності більшовиків, це число збільшилося вдесятеро...»

Тепер порівнюємо з 1991 роком. «Якщо у 1991 р. на 1000 жителів України припадало лише 0,1 мобільного телефона, то вже через пару років...»

Кажуть, мобільний телефон впливає на мізки. А якщо їх нема? Якщо їх і не було? Якщо воно з дитинства таке... «талановите»?

По скільки зараз у нас на душу населення припадає отих «талановитих»? Не підраховано. Статистика не справляється. Демографічні вибухи проявляються лише перед виборами. Всі прагнуть «рятувати народ». І всі «знають як»...

Тому держава наша губиться в пошуках. Який вибір вибрати? Вперед, на гору? Чи назад, до ями? На гору важко. Та й ліньки. Звикли, що «паровоз летіт», а «рулевою рулює»... Назад не хочеться. Бо смакнули приватного. Хоч і краденого.

Отже, зайняли багатовекторну позицію. Це щось на зразок того, як кума Вані Молдавана крутила «багатовекторну» любов. Зосталася, бідолаха, біля розбитого корита...

«Європейський вибір» – який він?

Азійський вже був. Вибрали все.

«Йдемо до ринку»... Чого так довго? До комунізму йшли ще довше. В дорозі легше красти...

Та й хто веде? Ті самі, що вели до комунізму.

Вся суть у генетиці. Спадкові будівничі. Діди будували «советскую власть», батьки – «светлое будущее», вони ж розбудовують «незалежну Україну»...

Із-за тієї «розбудови» вже міст не видно. Такі хмародрапи на околицях, такі замки, такі палаці...

Від якої навали збираються захищати Україну оті «лицарі розбудови»? Вони й самі не второпують, навіщо такі фортеці возвели. Дурні гроші на розумне не йдуть...

Природа виділила кожній людині по 35 тисяч генів. А отим «розбудовникам» по одному не до-

дала. Саме того не додала, який робить людину людиною... І вони стали бомжами. Розумовими. А для того, аби бачили в світі, що «...й ми, Фесько, люди», ... «фортунять», «рейтингуєть»...

Тепер, як і тоді, хто більше вкрав, той у більшій повазі. «Еліта нації». Один одному золоту корону

3 нотаток помілого

чіпляють. І по телевізору підкреслюють, що він – «саме той». Бо він «рухає колесо історії» і «тримає руку на пульсі епохи»...

Хто не вміє «тримати руку на пульсі епохи», а хоче жити на широку ногу, той мусить постійно давати «на лапу». Інакше – протягне ноги. Не буде «криші» – репутація підмокне.

Тепер стільки чиновників на душу населення, що душ не вистачає. І кожного ніби схрестили із стоножкою – по сто лап. І кожна лапа – липучка. І жодна не тремтить, коли тягне. А прокурорські «вездеходи» шурують мимо. На боротьбу з «організованою злочинністю». Ваня Молдаван тлумачить, що «організована злочинність» це, коли самі організують і самі борються...

Але повернемося до «еліти нації».

Ваня Молдаван ніяк не може зрозуміти, якої нації ця «еліта»? Українська нація ніколи не хизувалася злодіями, шулерами, фарисеями чи нахабами...

Вчені запевняють, що дуже помінявся клімат. Глобально. Тільки не можуть пояснити, як на землю, далеко від тропіків, переповзли закони джунглів:

Хто має золото – той у «Золотій книзі».

Хто має дерев'яну голову – той плаває на поверхні.

А залізна основа нації, в основному, збирає залізобрухт і міняє на мідяки.

Правда, корінні традиції також зберігаються:

Ті, що мають нахил до праці – намагаються працювати.

Ті, що мають сверблячку керувати – намагаються керувати.

Ті, що крали – крадуть.

Ті, що судили – судять.

А ті, що сиділи – сидять.

Словом, одні зайняли звичні й насиджені позиції, інші – як були, так і zostалися в опозиції.

Але всі разом ми незалежні, самостійні і вільні... Такі вільні, що й не помічаємо самі себе. Постійно приглядаємось: «То ми є, чи нас нема?». А ті, «міжрегіональні» Соломони, також приглядаються: «То вони вже відбулися, чи ще не відбулися?»

Дивні, мовляв, якісь «державотворці». Атомну зброю добровільно віддали вчорашньому колонізаторові. Заощадження свого народу віддали. За любов. «Россия очень любит Украину» – признається Путін (ой, як ми любимо, коли нас люблять!). Тільки не спішіть кордони розмічати. Вестарбайтерам гроші віддавати. Бо, може, вони ще й «не відбудуться»...

Для «західного вектора» – кратер чорнобильського вулкана власними грудьми прикрили. Смертну кару для бандюг відмінили. І тішимося, що чесні...

А з нами, як кішка із мишкою. Один вже на нашій території паради своїх військ приймає. Інший мізки нам щодня вправляє, а огніждені по наших державних куцах свої і заповзлі шакали доривають тіло і душу України. Для сатанинців святощів немає.

Батьківщина від слова «батько». Вони ж – байстрюки. Непутячі матері пригуляли собі їх по смітниках історії. І не пам'ятають від кого. Тому й величають їх «інтернаці»... Тому й кредо їхнє: «Хто платить гроші, той замовляє музику»...

Панове! Підпанки! Припанчики! Східні, західні. Ті, що у радіусах нашої «багатовекторності», і ті, що поза ними. Ті, перед якими «у вічному боргу», і ті, що нам заборгували. Місцева духовна голо-то! Український народ не для того встав із колін, аби танцювати під ваші дудки. Він має свій розум – світлий і чистий. Він має, природою даний, талан. Він має любов до праці і високу лицарську честь. Він має свою державу – Україну! І буде ця держава не такою, якою хочуть бачити її оті «інтернаці»... чи «вектороводи». А такою, якою вона потрібна українському народові.

«Не вчить яблуню родити яблука, – вчив нас великий Сковорода. – Краще відженіть од неї свиней...»

Євген ДУДАР.

Київ, 2001 р.

Свято вітчизняної виборчої демократії у повному розпалі: майже сотня відважних борців за щастя народу ринулась у бій за президентську булаву. Центральна виборча комісія задовольнила прагнення сорока чотирьох із них. Електорат переконався, що претендувати на найвище крісло держави дійсно може кожний. Ніхто навіть про довідку від психіатра не питає.

Пам'ятаю, колись в одній поважній газеті була рубрика «Якби директором був я». Небайдужі читачі пропонували свої варіанти всього поліпшення, вдосконалення, оптимізації тощо.

А хто офіційно отримав «корочки» учасника нинішніх перегонів, мабуть, вже задається питанням, а що ж буде, коли президентом стане він?

Пофантазу на цю тему і я. Я ж такий, як і вони, як і усі... Правда, цього разу з заявою на мандат я трішки спізнився. Може, на наступних виборах пощастить.

Буйна уява малює райдужні перспективи. Мариться трон у сяйві діамантів. І я на ньому в костюмі від Бріоні, з галстуком за тисячу баксів, у крокодилячих черевиках. А в руці булава (на опонентів). І перша леді – з повноваженнями віце-президента.

Здобутки попередників надихають і мотивують: хатина в Швейцарії, палац у Лондоні, вілла в Іспанії, відпочинок на Мальдівах... А що Україна найбідніша країна в Європі – то таке...

Попереду у мене – власна, відредагована під себе Конституція, власний голова Нацбанку, генеральний прокурор, суди і Центральна виборча комісія. І прижиттєві лаври: мої портрети навіть у туалетах найдрібніших чиновників, гордий профіль на монетах і поштових марках. А підлеглим віддам розпорядження, щоб у всіх підручниках з історії написали, що справжня історія країни починається з мене.

Приміряючи себе до трону, усвідомлюю, що він для моєї кістлявої фігури поки що широкуватий. Стану олігархом, потовщаю, тоді буде якраз!

Мрії посполити

СХОДИТИ В президенти

Уважно придивляюся до себе в дзеркалі. Сподіваюся вгледіти хоч якусь перспективну схожість зі своїми попередниками. З кожним я таки чимсь схожий: то хитруватою усмішкою, то багатовекторністю в погляді, то легкою прищавістю, то виразом обличчя, ніби хочу щось поцупити і швиденько втекти, то такою жаждою влади, що з острахом відвертаюся від свого дивинка в задзеркаллі. Здається, цей мікс і стане основою для мого високого сидіння. А точка сидіння, як відомо, визначає і точку зору.

Справді, чого б його і не сходити в президенти? Дешифрація попередників сходила – і жоден не пошкодував. Усі катапультиувалися з найвищого крісла благополучно. Хоч іноді і в супроводі вулиці: «Геть!», «Ганьба!» Але на колір обличчя і банківські рахунки ці обставини вплинули не катастрофічно. І котли зі смолою, що обслуговуються рогато-хвостатою братією, в далекій перспективі нікого не лякають.

А мене вже зараз непокоїть одне: чи піду з посади простим доларовим мультимільйонером, чи все-таки мільярдером.

Отже, що я робитиму, коли стану президентом? Найперше, оточу себе надійними друзями, кумами, однокашниками, земляками. Започатковані традиції молоді олігархічно-кланової демократії порушувати не буду.

Потім візьмусь за ревізію своїх передвиборних обіцянок. Наобіцяв здуру багато. Навіть десяту частину із них виконати не зможу. Та й не збираюся (це для себе, не для преси). Головне, щоб мої політологи та PR-менеджери змогли правильно пояснити електорату: винувати попередники, зовнішні обставини, світова економічна криза...

Але досить марень. Повернімося у нашу прозаїчну реальність. Де взяти 2,5 мільйона гривень застави для ЦВК? Олігархи, відгукніться! Я ж віддам з відсотками. Віддам сповна: посадами, пільгами, преференціями. Я з вами, я вже ваш!

м. Київ.

Валерій ДЕМЧЕНКО.

Афоризм від «Веселої республіки ПЕРЕЦЬ»:

Дива євроінтеграції: Україна ще не вступила до Євросоюзу, проте Роттердам плюс... уже має.

Юрій ІЩЕНКО.

Валерій ЧМИРЬОВ

ШАНОВНІ ДРУЗІ!!!

Триває передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» та Бібліотеку
сатири та гумору до нього

ЖУРНАЛИ УКРАЇНИ

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періоди- ність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
97835 60734 60195	ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, обсяг реклами – 10%	12	23.77	71.31	142.52	285.24
	щомісячна передплата на півріччя або рік	12	—	—	133.62	267.24
	«ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» КОМПЛЕКТ у складі: ж. «Перець. Весела республіка» (укр.) ж. «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, без реклами	12 12	38.91	116.73	233.46	466.92

96

Розділ 2

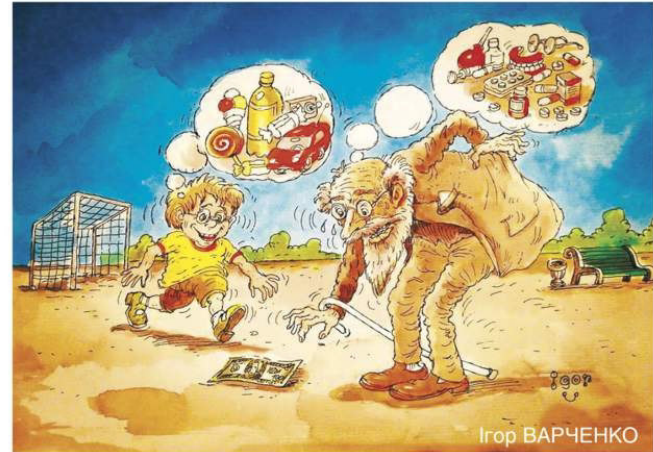
	ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ	Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
Вартість видання з доставкою						
60194	БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» (укр.) Кращі твори світових і вітчизняних сатириків і гумористів (класики і сучасники) тел. (044) 454-86-42, без реклами	12	15.14	45.42	90.84	181.68

БУДЬМО РАЗОМ у 2019 році!

Передплату на наш журнал можна оформити у будь-якому поштовому відділенні «Укрпошти» та інших пунктах прийому передплати.

ПОСПІШАЙМО!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Нинішні можновладці – це дуже дрібні люди. Вони вважають, що від усього має бути швидка вигода й користь. Механізм суспільного зростання на Заході дуже складний. А в нас усе дуже просто: достатньо один раз потрапити в потрібне місце й сподобатися потрібній людині – і, хоч би яким був бездарним, лінивим і тупим, у разі, якщо ти абсолютно безпринципний і готовий виконувати все, що скаже господар, то місце під сонцем тобі забезпечене. Саме тому в нас на верхівці всієї суспільної ієрархії опиняються найжадібніші, найаморальніші та найпідліші люди».

Євген Головаха,
заступник директора
Інституту соціології НАНУ.

ПШЕНИЦЯ

Я бачив, як пшеницю мили:
То що найкраще зерно
У воду тільки плись, якраз пішло на дно,
Полова ж, нависна, пливе собі по хвилі.

Привів мене Господь побачить і панів:
Мов простий чоловік, там інший пан сидів,
Другі, задравши ніс, розприндившись, ходили.
І здумав зараз я, як тільки поглядив,
Що бачив, як пшеницю мили.

Євген ГРЕБІНКА
(1812 – 1848).

Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

Вадим хотів мене з'валтувати на-
сильницьким методом, не дочекавши
дозволу.

(Із заяви в поліцію).

Прізд у тролейбусі зайцем оплачу-
ється штрафом 20 грн.

(Із оголошення).

Шановні жильці, не робіть із ліфта
свинозвалище.

(Двірничка).

Поки я думав сідати чи ні у автобус,
він драпанув.

(Із почутого).

Товаришу поліціонер, затуліть рота
тому горлохвостому, щоб не гор-
лохастив на весь вагон.

(Із почутого).

Страшніше перо
не в гусака...

Зелені газони для краси, а не для
витоптування.

(Із об'яви).

Розширюємо погляди.

(Із журналу «Агроеліта»).

Дорога така, що усі кішки перетру-
сила.

(Із розмови).

Шевченко був пастушком із великої
букви.

Із учнівського твору).

Скажіть, будь ласка, як пройти у ка-
бінет сексуліста?

(Із почутого в лікарні).

Голова сілради любить викручува-
ти людям мізки.

(Із почутого на зборах).

У нашому Будинку така підлога, що
потребує ямкового ремонту. По ній не
те що танцювати, пересуватися небез-
печно.

(Із скарги до редакції).

Діти неповнолітнього віку користу-
ються туалетом у супроводі батьків
дорослих.

(Із оголошення на вокзалі).

Зібрав та повідомив Андрій СПІВАЧУК.
м. Миколаїв.

– А коли ж яму почнете засипати?
– Якщо залишаться гроші від попереджувальних плакатів, так і одразу...

*А той, щедрий та розкошний,
Все храми мурує;
Та отечество так любить,
Так за ним бідує,
Так із його, сердешного,
Кров, як воду, точить!..*

Тарас ШЕВЧЕНКО, поема «Сон»

Згадаймо, шановний читачу, частину біографії Великого Кобзаря. За участь у Кирило-Мефодіївському братстві та вилучені жандармами поеми «Сон» і «Кавказ» поета відправили в каземат, а потім – на військову службу рядовим солдатом на Кос-Арал. Сам імператор Ніколай Кривавий додав до вироку: «Заборонити писати й малювати!» Чому все це сталося? Бо влада Росії боялася нашого пророка! Він і його літературна та громадська діяльність їй були поперек горла.

У радянські часи друкували твори Великого Кобзаря як борця з кріпацтвом і самодержавством. Видавали кілька разів «Кобзар». Але вірш «Якби ти, Богдане п'яний» у жодному виданні комуністичних часів так і не з'явився. Чому? Відділи пропаганди ЦК КПРС і КПУ боялися. Він їм був не до шмиги, бо спонукав читача до боротьби за національне визволення.

Настали часи української Незалежності. Здавалося б, тепер творам Тараса Шевченка – зелена вулиця! Уже ніхто не посміє забороняти його вірші! Публікуйте їх у книгах, журналах, газетах, читайте на радіо, телебаченні, зі сцени! Робіть це без будь-яких застережень і побоювань. Адже тепер є вільна Україна та її влада в центрі й на місцях... Пишу й розумію, що це – тільки мої мрії. Бо не так давно, в 2012 році, сільський голова Моринець заборонив дітям читати на концерті містерію Кобзаря «Великий льох» як «надто революційну!» Ось так і не інакше. І якщо з цього боку глянути на твори поета, то десятки й сотні їх підлягають під таке визначення – «надто революційні». Візьмімо хоча б «Заповіт»:

*Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропите!*

Наголошую, що сталося оте в Моринцях, у селі, де народився Батько нації, який підняв її з небуття, показав нашу славетну історію часів козаччини! Який прославив Україну, українську волю, прагнення народу до свободи.

Звичайно, царські заборони – це вже історія. І Моринці від Запоріжжя за 400 кілометрів розташовані. Далекувато. Хтось скаже, що в нас, де буяла запорозька слава, ніколи подібного не сталося б! Адже в Шевченкових творах цей край, славетна Хортиця, запорозьке козацтво згадуються десятки разів. Тому запоріжці завжди шанують і пам'ятають Великого Кобзаря та його творчість. Скажімо, будучи генеральним директором Національного заповідника «Хортиця», письменник, член НСПУ й НСЖУ Костянтин Сушко та його підлеглі створили Шевченкову стежку. Нею Кобзар ішов у 1843 році, коли приїжджав сюди. Отже, беріть приклад із пана Сушка та будьте гідні пам'яті великого поета!..

1989 року біля Шевченківського райвиконкому (нині – районна адміністрація) урочисто відкрили погруддя Великого Кобзаря. Схилимо голови перед отими працівниками виконкому й навіть чиновниками тодішніх райкомів і парткомів, бо якби не вони – не було б у Запоріжжі й такого пам'ятника! Про монументальний доводиться й далі тільки говорити та мріяти.

Про пам'ятник Тарасу Шевченку Запоріжжя балакає вже близько трьох останніх десятиліть.

Збирала громадськість гроші – їх з'їла інфляція початку 90-х років минулого століття. Звернулися люди до обласної й міської влади (там же свої, нами обрані). Цікаво, що жоден голова ОДА, облради чи міський голова не сказав відверто: «Ми Шевченка боїмося, нам він і його твори поперек горла, тому пам'ятника йому не буде!» Чому? А почитайте хоча б слова в епіграфі. Вони стосуються як сучасних багатіїв-мільярдерів, так і багатьох нинішніх чиновників.

Майже всі наші можновладці гарно обіцяли. А що робили?

Ходили чутки, що пам'ятник ось-ось установлять навпроти міської ради, де починається

...Не так тії воріженьки!

КОМУ В ЗАПОРІЖЖІ ВЕЛИКИЙ КОБЗАР ПОПЕРЕК ГОРЛА СТАВ?

бульвар імені Тараса Шевченка. Логічно? Звичайно! Але... Тодішній міський голова Олександр Поляк і його славна команда (дехто й досі сидить у керівному кріслі) нашивидурч спорудили недолугу конструкцію з годинником угорі. Поспішали, щоб не було там монумента Кобзареві. Адже поет дивився б не тільки в їхні кабінети, а й в їхні очі та душі! І питав би: «А що ти зробив для України?» Саме цього боялися чиновники?

Обіцяв установити пам'ятник і Євген Карташов – наступний міський голова. Громадськості міста він так і говорив: «Скажіть тільки, де його встановити. Не буде проблем!» Йому надали кілька варіантів: на площі Фестивальній (прибрати трохи вбік металургійний кіш), навпроти театру імені В. Магара. А найкраще – на перехресті бульвару Шевченка й вулиці Перемоги (навпроти літака). Аби останнього не сталося, Євген Григорович швиденько споруджує на цьому місці шпиль на честь Перемоги в Другій світовій війні. Хоча через дорогу – братська могила та пам'ятник-літак!

Шевченкові при Карташову місця так і не знайшлося. Зате, подекуди, саме за сприяння міського голови комуністи тоді спорудили... погруддя Сталіна. І якби пан Євген попрацював далі – чи не встановили б у Запоріжжі ще й пам'ятник Лаврентію Берії або Герману Герінгу?

На хвилі несприйняття народом Януковича випурхнув і вмовився в крісло міського голови Олександр Сін. На зустрічі з просвітянами він клявся: «Пам'ятник Шевченкові – це справа моєї честі!» Гарне запевнення, чи не правда? Тепер про його честь. Невдовзі Сін вийшов із «Батьківщини», перейшов у Партію регіонів. А там уже й присоромили міського голову. Мовляв, кому ти хочеш монумент возвести? Людині, яка нам по-

перек горла зі своїми віршами? Не смій! І він не посміє.

Було гарне місце в кінці бульвару Шевченка (внизу). Звідси Великий Кобзар дивився б безпосередньо на Хортицю. Але там, як гриб після дощу, виріс готель «Шератон»... Із набережної споруда ця має вигляд коробки, в якій прорізнана велика прямокутна дірка. Чому б саме в ній не встановити пам'ятник? Але це вже справа честі, совісті й смаку господарів готелю (якщо вони в них є).

Нинішній міський голова Володимир Буряк про монумент Тарасу Шевченку не сказав ніде ні слова. Та й краще, мабуть, не говорити, а зробити й показати людям – ось (менше слів і більше справ). Але чи не марні наші сподівання, дорогі запоріжці? Чи не боїться Шевченка й нинішня міська влада?

Скажімо, Театральну площу нещодавно реконструювали. Довгенько там бовванів височенний паркан. І в декого вже заискрилася надія: мабуть, таки буде тут монумент Кобзареві! Ага, по бороді текло, та в рот не попало. Площу відкрили – на ній нічого немає...

Пам'ятник Великому Кобзареві громадськість міста (тоді – Олександрівська) хотіла спорудити ще до 100-річчя з дня його народження, в 1914 році. Перешкодила Перша світова війна, російська інтервенція. Через сто років можна було встановити до 200-ліття поета. Війни в 2013 році, коли можна було створити монумент і підготувати до відкриття, ще не було. Зате існувала страшна боязнь чиновників. Та й краще ж повести в Київ бандюковичам валізу доларів на золотий батон, ніж займатись якимось там пам'ятником...

Якби в Запоріжжі були справді українські голова ОДА, голова обласної ради, вони зараз уже дали б вказівку спорудити пам'ятник Шевченку біля облдержадміністрації та облради. Отам, де нині камінь на честь сучасних воїнів-героїв (цей знак можна було б перенести трохи вбік). А Шевченко звідти дивився б, знову-таки, на нашу священну Хортицю. Але це – знову поки що тільки мрії...

Гарна новина: на Алеї трудової слави в Запоріжжі встановили пам'ятник Леоніду Жаботинському! Нічого не маю проти видатного спортсмена, він – наша гордість. Але запитання таки шкребе душу: а Шевченкові? Невже чекатимемо аж 300-річчя з дня народження генія?

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Цей ескіз пам'ятника створив запорізький скульптор Владлен Дубінін. Монумент чекає, коли його встановлять у Запоріжжі.

УЛЮБЛЕНА ТЕМПЕРАТУРА

Так, нуль на градуснику – свято!
Щось ніжне тулиться до вух...
Зліпив – і хочеться обняти
Цю чудо-бабу снігову.

Михайло Пасічник

Температур бува багато,
У кожній – мінус свій і плюс.
Та нуль на градуснику – свято!
Тоді я – геть не боягуз.
Іду у двір ліпити бабу,
Цю чудо-бабу снігову.
І відчуваю її звабу,
Коли зліплю, немов живу.
Попри з вуглин чорнючі очі,
Із моркви ніс, бриль з баняка,
Мітлу, яка в руках тріпоче,
Обнять є шанс без копняка.

ПІДМІЧЕНЕ

Снігопад – це ніжний водоспад.
Михайло Пасічник

Снігопад – це ніжний водоспад,
Ну а злива – крапання всебічне.
Блискавка – то триходовий мат,
Вітриган же – безгрошів'я вічне.
Сильна спека – щедрість батарей,
Котрі влітку гріють стіни хати.
А нормальний день – твій ювілей,
На який знайшлися меценати.

ДО ВІДОМА

А думка десь у голові свербить...
Олександр Берестяний

Печаляться, як починаю я
Потилицю враз чухати чи лоба...
Та не проблему осягнуть це спроба!
То думка в голові свербить моя!

ЗІЗНАННЯ ЗРАННЯ

Я горілку із перцем
Запиваю Дніпром.
Ігор Павлюк

Написалося серцем –
Не якимось пером:
Я горілку із перцем
Запиваю Дніпром.
Щоб читач небилицю
Мав за правду гірку,
За дві пляшки криницю
Я віддав своєю.

РАЙСЬКА СУБОТА

Душа – мов скрипка пилом припада
І враз страждає на високих нотах.
Ти ще струна – не думай про літа,
Ти закохайся в мене у суботу.
Сергій Дзюба

Я зайнятий у будні – просто жах,
Спрямовую на творчість всю роботу.
А на кохання, що уже в літах,
Як правило, відводжу я суботу.
Ще досвіта в цей день, що наче рай,
Прошу дружину як святу надію:
– Ти закохайся у мене – і кохай,
А будеш спочивати у неділю!

ТИ І ДРОТИ

Дроти гудуть,
Гудуть дроти.
Прийду, прийду,
Казала ти.
Чекаю, жду –
Тебе нема.
Зима в саду,
В душі зима.
Додому йду –
Назустріч ти.
Дроти гудуть,
Дзвенять дроти.
Михайло Сіренко

Коли гудуть
Стовпів дроти,
До мене путь
Не знайдеш ти.
Коли ж дзвенять
(А в мене слух
Іще на п'ять,
Ще не оглух),
Це позивні
І радість теж,
Що ти мені
Назустріч идеш.

Юрій БЕРЕЗА.

ВІДЧАЙДУХА

І дерева, і я не питаємо броду.
Неоніла Диб'як

Зазиміло: насипало снігу по вуха!
Не проїхати й, вам доповім, не пройти.
Лиш дерева та я, з Городищ відчайдуха,
Не питаємо броду – йдемо до мети.
Для дерев, звісно, легше долать кучугури,
Бо у них – ні спідниці, ні навіть чобіт.
Та мені це ніяк не приносить зажури –
Над снігами несе мене творчий політ!

УРОКИ ІНТИМНОСТІ

Молодих вечорів
не соромиться гілочка гола.
Наталія Сирцова-Левчун

На уроки інтимності
кожного світлого ранку
я у сад свій розкішний
таємно і часто ходжу.
Із собою беру зазвичай
лише кави одну філіжанку –
та й очима уважно
по ніжних деревах воджу.
Скільки тут непідробних
звально-приємних картинок!
Їх помітить спроможна
із образним жінка умом.
В молодому саду я блукаю
до перших зоринок,
особливо зимою,
коли сад наливається сном.
І картинок отих,
котрих я назбирала довкола,
є вже стільки, що бачу їх
навіть в глибокому сні.
Молодих вечорів
не соромиться гілочка гола –
ось одна із найперших,
що впала у вічі мені.

ГРА ДЛЯ СІМЕЙНОГО КОЛА ВИБОРЦІВ «МІЖ I та II ТУРАМИ»

Правила для учасників:

Візьміть кубик з будь-якої гри. Якщо немає, зробить дзигу з малюнка на 10-й сторінці.

Всі учасники гри обирають найрейтинговіших кандидатів у Президенти за своїми уподобаннями.

Гра розпочинається з жеребкування. Перший ходить учасник, який викинув найбільше очок на кубіку або дзигі.

У подальшому кількість ходів визначається кількістю очок при метанні кубика чи дзиги.

Гра містить штрафні та премійовані числа. Премійовані передбачають швидке просування до омріяної перемоги.

Штрафні числа повертають кандидата назад за червоною стрілкою, або він пропускає один хід. Потрапивши на 23 число, учасник вибуває з гри на ПМЖ до Ростова.

Грою передбачений щасливчик «Джокер». Це гравець, який потрапить на відмітку 61. Він має кинути кубик або крутити дзигу. Якщо йому випало 6 очок, він одразу стає переможцем. Гру закінчено.

Якщо випадає інше число, то він автоматично потрапляє у 2-й тур і чекає на закінчення гри з іншими учасниками.

Також перемагає та переходить у другий тур учасник гри, який потрапив на 62 клітинку.

УРОКИ ПОЛІТПРАМОТИ

Владні побрехеньки
Нам про реформи уряд рапортує,
взахлин про успіх репетує –
зривається на крик...
Насправді ж економіка буксує
і соціалька хира жебракує.
Тож справи – пиши!

ЛУКАВСТВО «П'ЯТОЇ КОЛОНИ»

(До питання про припинення
війни на Донбасі)

З усіх кутків невпинно гавка –
програму примиренства вихваля.
Та це не власний надум, а шпаргалка,
надряпана рукою із Кремля.

ШАБАШ РЕВАНШИСТІВ

Хустки, берети, шапки, кепки...
Здіймають вгору з гаслами плакати
і починають заклики клепати,
хоч в головах геть-то немає клепки.

РАДИКАЛЬНИЙ КУТОК ЗОРУ

– Дозвольте запитати: влада чинна,
на Вашу думку, добродійна?
– І не питаєте – геть злочинна,
а на додаток ще й причинна!

ЗАСИЛЛЯ ПОГОНІЧИВ

Який безмежний зверхників оглав –
неначебто луски на в'яленій тарані!
У нас що не державець – гуртоправ.
На кожного не вистачає вже баранів...

СИТИЙ ГОЛОДНОМУ НЕ ТОВАРИШ

– Ми пливемо в однім човні! –
доводять нам при владі сущі.
Це справді так, та люди – загребні,
а владці – загребуші.

ПАРЛАМЕНТСЬКІ ДВОРУШНИКИ

Не слід чекати людям доброти
від ласих до облудної політики:
на виборах гарцюють, як хорти,
а оберуть – у кріслах паралітики...

ЧЕРГА ЗАЗІХАЧІВ НА ПРЕЗИДЕНТСЬКУ БУЛАВУ

Набридли ймення (а чекали змін!)
у списку зміцнення державності гарантів.
...Синів Вітчизню меншає загін,
та більша гурт нездалих квартирантів...

ЛАТАННЯ ДІР

З кінцями ми не зводимо кінці.
Не досить управлінської кебети?
Не шийть нівого фінансові кравці,
лише латають дірчаті бюджети.

КОМУ ЖАРТУШКА, А МИШЦІ СМЕРТУШКА

(Коломийка)

Годі помочі чекати...
В нашій Раді сесія:
веселяться депутати,
а в людей депресія.

ДОЖИЛИСЬ...

Казавши правду, справи наші швах –
чорнозем потерпає від суріпки.
І села попринишкли в бур'янах,
неначе перелякані куріпки...

Григорій ШВАЙКА.

Володимир СОЛОНЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

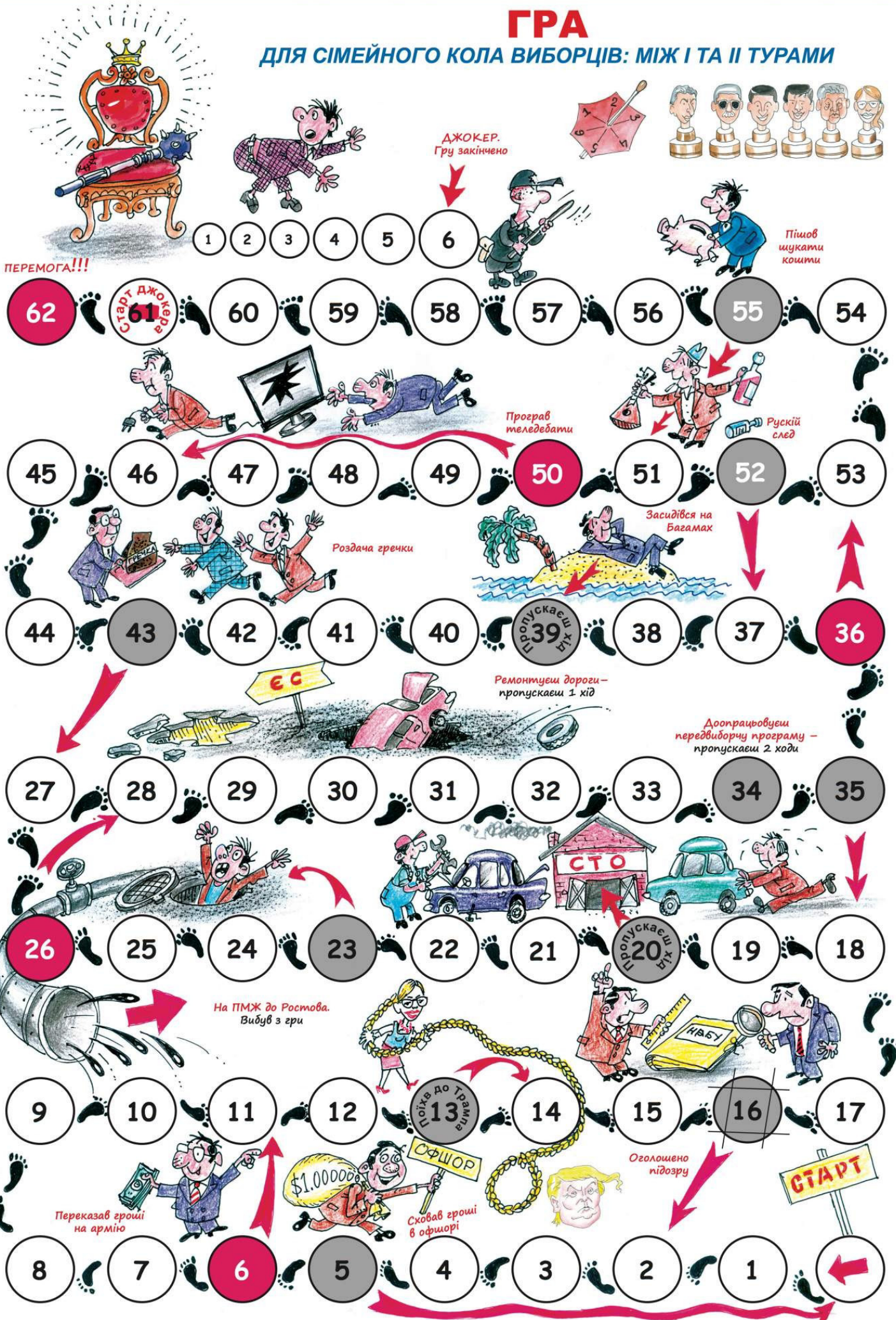
– Нумо, хлопці, ще по одній – і негайно за роботу!.. Правопорядок має
бути забезпечено!..

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ГРА

ДЛЯ СІМЕЙНОГО КОЛА ВИБОРЦІВ: МІЖ I ТА II ТУРАМИ

СОЦОПИТУВАННЯ

МАЙСТЕР-КЛАС НЕЦНОТЛИВОГО ПРЕЗЕРВАТИВА

Колись іще підлітками у невеликому місті ми з другом Вальком напросилися на підводу до знайомого діда-візника, який тарабанив кудись щось макулатурне. Сидячи поруч із ним на передку, ми гордо позирали згори на ровесників, які аж давилися від заздрощів на запилюженій вулиці.

– О, Володько, дивись! – раптом турнув мене в бік Валько.

Назустріч нам по дорозі котилася підштовхувана легким вітерцем якась

прозора надута кулька, що ну аж надто нарочито вирізнялась від тих святкових різнобарвних кульок, з якими радянські люди, а точніше, підрастаючі будівники комунізму, звично ходили під час травнево-листопадаєвих торжеств.

– А давай візьмемо! – запалився я і вже зібрався було на ходу зіскочити з передка. – У м'яча будемо грати!

– Сиди! – дід ухопив мене за комір сорочки. – Не вистачало ще цю гидоту до рук брати!..

– А що воно таке? – запитав Валько.

– Сказав – гидота, отже – гидота і є! – сердито відказав дід і підстобнув свого коника. – Ще коли побачите – і не підходьте, бо заразитеся поганою болячкою...

Кулька тим часом щезла з-перед наших очей, і ми про неї тут же й забули...

Ось такою була моя перша в житті зустріч із презервативом. А ми тоді й слова такого не чули.

Коли ж усерйоз подорослішали, довідалися щодо цього виробу гумової промисловості все, що слід знати кожній більш-менш освіченій людині. Позаяк знати (куди ж подінешся) таки треба. Включаючи і значення презерватива як оберігача від деяких дуже поганеньких болячок.

Але – не більше того, бо робити із презерватива ледь не ідола, мені здається, занадто.

Коли оце не так уже й давно дізнаюся, що в світі установлено Міжнародний день презерватива, а саме – 13 лютого. І ця дата ввійшла у світові календарі ще дві тисячі сьомого року! Що ж, світові, як мовиться, видніше.

А у нас як? Про це всезагальне свято нам стало відомо аж нинішнього 13 лютого.

Цього дня у столиці України, в парку Тараса Григоровича Шевченка, фактично під пам'ятником Великому Кобзареві, було вчинено грандіозне видовисько – так звана жива інсталяція до Міжнародного дня презерватива. Ця дуже освітня акція висвітлювала всі методи і форми використання презервативів. Більше того: організатори провели ще й майстер-класи з правильного їх надягання.

Отак підходиш до жіночки з пакетиками презервативів у руках, спускаєш штани, й вона уміло під оплески присутніх натягає на Нього (звісно, за умови, що Він готовий) цей прекрасний виріб. А далі що робити? Озираєшся, куди ж його... Ну, оте саме... Може, поруч якесь гарнесьеньке дівча уже сміливо заголилося? А чом би й ні, якщо проводиться така акція-інсталяція?

Взагалі-то, як пригадується, слово «цнота» у нас – українців – завжди, в усі віки й тисячоліття було дуже й дуже в пошані. І стосувалося воно і жінок, і чоловіків.

Ну, а тепер же що назріває? Чи вже визріло? І чи довго лишилися чекати, коли будуть офіційно встановлені День члена, День вульви, День лесбіянок, День геїв (щоправда, останні вже марширували парадною ходою Хрещатиком).

І що ж за усім цим стоїть? Чи не запросини до вільного всестатевого життя-буття за допомогою презерватива?

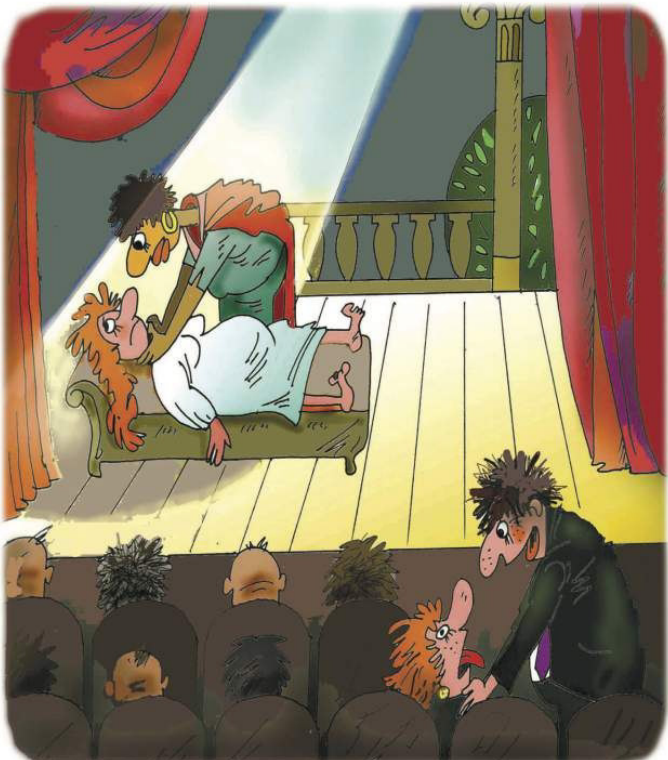
Як на мою, можливо, несучасну думку, презерватив – річ цнотлива. Його не прийнято було виставляти на загальні оглядини.

То, може, усе-таки варто й залишити його у ній – у цноті? Воно б наче порядніше...

І підсумуємо все Великим Кобзарем. Він закликав усіх нас завжди думати. Люди ж, як відомо, думають головою, а не отими членами, про які йшлося у цьому фейлетоні.

Володимир ЧЕПІГА.

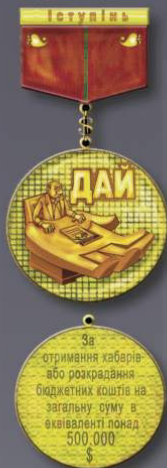
Валерій ЧМИРЬОВ

– Так і знай! Якщо погладшаєш ще хоча б на сто грамів, я тебе співати на сцену не випущу!

Перчанське антикорупційне бюро

ПЕРЕЦЬ, ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 3 / 2019

ПАБ

ПЕРЧАНСЬКЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ БЮРО ЗАЯВЛЯЄ, що з 1 березня 2019 року тимчасово призупиняє свою діяльність.

Таке рішення прийнято керівництвом ПАБ у зв'язку з тим, що Конституційний суд України від 26 лютого 2019 року скасував (визнав незаконною) статтю 368-2 Кримінального кодексу, яка передбачає покарання для чиновників за незаконне збагачення, та фактично оголосив їм амністію і видав, таким чином, цілком законну безстрокову ліцензію на подальше розграбування бюджету країни.

Антикорупційну діяльність ПАБу буде відновлено після прийняття на Всезагальному Народному Форумі громадян «Веселої республіки Перець» нового Закону про боротьбу з корупцією, яким не дасть злочинцям уникнути справедливого покарання.

**Стежте за повідомленнями
прес-служби ПАБ.**

СКАЖЕНІ

Крутив я нещодавно свій радіоприймач у FM-діапазоні. Співають там багато. Послухав одних, потім інших... Аж ось десь між репом і роком наштовхуюсь на говірку хвилю. Каже диктор: «Це радіо НВ. Дізнавайтесь про нове!». Потім розпочинає програму про кіно і заводить розмову із якимось режисером чи продюсером. А називається ця серія програм, як потім з'ясувалося, «Скажені пси». Замислився. Чому ж така назва? Адже повинен бути якийсь зв'язок між назвою та змістом. От, наприклад, баскетбольний клуб у Черкасах взяв собі назву «Черкаські мавпи». Це більш-менш зрозуміло, оскільки їм треба вправно мавпоподібно стрибати, крутитися, хитрувати і маніпулювати м'ячем. Ну, хай собі черкаські будуть мавпами. Добре, що хоч не уточнили, якими ж мавпами вони є – макаками, орангутангами чи гібонами, спасибі їм... В Америці спортивні клуби традиційно беруть собі назви у подібному стилі, як-от «Торонтські хижакі», «Чиказькі бики», «Шарлотські шершні» тощо. Напевно, такі назвиська допомагають їм спортивну злість підтримувати... А у наших Черкасах – мавпи. Більш ніде нема. От несеться черкасець із стрибаючим м'ячем до кільця і, перед тим як плигнути угору, думає: «Я ж мавпа!», і ця думка його додатково й підкидає. Можна зрозуміти.

А от щодо назви «скажені пси» ніяк не второпаю. Який зв'язок із мистецтвом кіно? Агресивно якийсь... І зовсім не в'яжеться із українською ментальністю... Скажені пси... Асоціюється з чимось лютим, нерозумним, безжальним, несамовитим, некерованим... А може, такими і є ті, хто робить сучасне кіно? Може, зараз кіно і має таким бути, адже це великий бізнес, де крутяться значні суми, отже, деякі з цих рис там будуть не зайвими? Та й глядачам вони передадуться. Згодяться їм у житті такі риси. Щоб прориватися і не відставати від прогресу...

От тільки куди прорвемося?

Олександр СТАХОВСЬКИЙ

ТЕНІСНИЙ ПРЕЙСКУРАНТ

Раніше виступати за збірну своєї країни вважалося за честь. Про це мріяли і прагнули до цього всі спортсмени. Зараз, схоже, інші часи. Здебільшого спортсмени мріють і прагнуть вже іншого. Відомо чого.

Нещодавно закінчився один із найпрестижніших тенісних турнірів світу – «Australia open – 2019». Дві наші молоді тенісистки – не будемо всує згадувати їх імена – досягли там неабияких результатів і отримали винагороду. Невдовзі Федерація тенісу України запросила їх обох виступити у складі збірної України у Кубку федерацій – престижному міжнародному командному змаганні у жіночому тенісі. Звісно, не безоплатно, а згідно з існуючими між Федерацією і тенісистами фінансовими умовами.

«Е ні, дороженькі, – думають собі наші зіркові дівчатка (або за них хтось думає), – так справа не піде! Ми ж не чортзна-де, а у топі (топ-100 – це коли ви потрапляєте у сотню кращих тенісистів світу, топ-10 – у десятку), у світовій тенісній еліті, а тут якась задріпана федерація пропонує нам оці копійки! Це ж смішно!»

І побігли їхні агенти до тої задріпаної федерації, і поставили до відома, що, оскільки зірки вже в топі, стара платня за виступ у збірній перестала їх влаштовувати, і сказали: «Це несерйозно!».

підкресливши при цьому – якщо федерація не схаменється, то зірки не зволіять і ракеткою махнуть за свою країну. Отак! Чим воно закінчиться, подивимось... Може, хтось і схаменеться...

Виникає питання – а що ж робити, щоб не доводити до таких колізій? А от що! Радикальні зміни треба утнути! Терміново необхідно порядок у цій сфері навести! Кожний зірковий рух на корті повинен бути врахованим і мати грошовий еквівалент, щоб якимось стимулювати топових зірок захищати кольори своєї країни. От, наприклад, непогано було б упровадити наступну систему оплати топових зірок і зірочок. Складається велика таблиця, у якій по горизонталі вказуються рейтинги і «топовість» спортсменів, а по вертикалі – технічні дії, виконані на корті в інтересах збірної України, такі як удар по м'ячику «форхенд», удар по м'ячику «бекхенд», кількість метрів пробіжки перед ударом тощо. А у клітинках на перехресті горизонталі і вертикалі вказується вартість певної технічної дії (для топових зірок – у валюті, а для зірочок можна й у гривнях). Такий, значить, прејскурант. Тоді не було б жодних проблем. Лежать собі у шезлонгах на тенісному турнірі представник Федерації, агент зірки і незалежний рахівник і рахують, використовуючи арифметику. Просто і зручно. Відрядна система оплати. От перейшла, наприклад, спортсменка із топ-100 у топ-50, і автоматично оплата за удар по м'ячику в інтересах країни виростає на декілька валютних одиниць.

Може, побігти і запатентувати цей метод, поки не пізно?

Р. С. Коли писалося вищевикладене, одна із зірок після проведених виховних заходів згодилася виступити у складі збірної, а друга отримала травму...

ПРОГРЕС НА ПРИКОЛІ

Великий син України Микола Гоголь колись писав: «І який же росіянин не любить швидкої їзди?» Українець теж не з лика шитий, кожен не проти прокотитися з вітерцем. Тому жителів Харкова, Донецька, Дніпра, інших міст дратували ті обставини, що потяги до Києва сунули по 10-12 годин, тоді як у Європі цю відстань вони проходять за три чи п'ять годин.

То ж із цією несправедливістю рішуче взявся покінчити виходець із Донецька Борис Колесніков. Ставши свого часу ві-

це-прем'єром українського Кабміну, він вирішив закупити у Південній Кореї швидкісні поїзди, що славляться на весь світ.

Сказано зроблено. Борис Васильович поїхав на Далекий Схід та й закупив два потяги «Хюндай» по 700 мільйонів доларів за штуку, й уклав угоду на поставку ще десяти. Вельми не дешево, звісно, та швидкість того варту. Бо вітчизняні тихоходи обходились економією ще дорожче.

Однак невдовзі з'ясувалось, що рано раділи – у перших же рейсах корейські потяги почали зупинятись посеред дороги. І зовсім не через наш холод. Причина до болі знайома: імпортований транспорт не витримував наших колій, які, м'яко кажучи, залишають бажати багато кращого. Отут-то і стало всім зрозуміло, що швидкість залежить не стільки від машини, скільки від дороги. А довести колії до належних кондицій не було ні часу, ні коштів. Внаслідок чого швидкісники волочилися до

місця призначення майже стільки, що і вітчизняні. А представники фірми сказали, що по таких коліях їхні машини довго не протягнуть...

Помарудившись з іномарками, залізничники відігнали їх у глухий кут геть з очей. Погралися, і досить. До того ж з'ясувалось, що зроблені на вітчизняному Крюківському заводі потяги ходять не гірше європейських. То чому ж не підтримувати вітчизняного виробника?

Схоже, з європейською швидкістю українці їздитимуть ще не скоро, якщо взагалі будуть колись...

А грошки-то з державної скарбниці, тю-тю, пішли ні за понюшку тютюну...

Юрій КАШИН.

м. Слов'янськ
Донецької області.

Малюнок Івана САДОВЕНКА.

– Привіт, Юльцю! – зупиняє мене на вулиці бадьорий баритон.

Я обертаюсь на голос і бачу свого колишнього колегу Микиту Івановича. Відтоді, як ми бачилися востаннє, десь рік тому, – до того, як я змінила місце роботи, – у його зовнішності сталися такі кардинальні зміни, що я завмираю від подиву.

Переді мною стоїть інший, не той Микита Іванович, з яким ми кілька років поруч ділили прикраси й радості виробничого життя нашого відділу. У пам'яті блискавкою проноситься згадка про той час.

...Обідня перерва. Всі ми, працівники відділу, повагом прямуємо до буфету пити каву з тістечками. Лише Микита Іванович квалливо напинає на себе далекий від моди плащ і здійснює крос по магазинах.

За годину повертається змилений, тягнучи пакети, з яких войовниче стирчать тугі стріли зеленої цибулі, довгелезні багетти й тверді палочки ковбаси.

– Ху! Нарешті скупився! – відсапується Микита Іванович і витирає піт із лоба.

Ми співчутливо дивимось на нього, бо знаємо, що тепер він почне нарікати на долю.

– Ох і остогидло все це! – не обманює наших сподівань Микита Іванович. – Хіба це життя? Світу білого не бачиш! Знав би – не заводив би сім'ї! Щодня одне й те саме: купи те, купи це, дітей до школи відведи, зі школи заברי, уроки перевір!.. А я ж – молода ще людина! Повна сил! Мені б жити й жити повнокровним життям – для себе! Невже я не маю на це права?! – цим риторичним запитанням наш колега, як правило, завершує свій тужливий монолог громадя-

нина, понад міру обтяженого сімейними клопатами.

...І ось він переді мною тепер – по-спортивному підтягнутий, з розправленими плечима, у наймоднішому костюмі. На обличчі – сформована рукою справжнього майстра фігурна борідка. Очі міняються тихою радістю та внутрішньою злагодою.

– Як ви погарнішали! Вас просто не впізнати! – вигукую я. – І бороду відпустили!

Микита Іванович задоволено усміхається.

– Борода! Знаєш, скільки часу йде на догляд за нею! А все тому, що я і справді став іншою людиною. Тепер я знову холостяк – розлучився! І нарешті живу по-новому! – він пестливо мацає рукою борідку, ніби бажаючи переконалися, що це унаочнення остаточних і безповоротних змін у його житті все ще при ньому.

– Уявляєш? – у баритоні Микити Івановича бринить пекуча образа. – Старша дочка заміж вийшла, дитину народила. І дочка, і зять – студенти: заняття, заліки, екзамени... Так мені до всіх моїх сімейних неприємностей доводилося ще й памперси купувати! Дружина, звичайно, також закручена по зав'язку, – знехотя визнає він. – Але нащо ж мені марнувати подароване Богом єдине життя на оце все?! Зате зараз, – усміхається новоспечений холостяк, – я – вільний птах! Надолужую прогаєне, активно живу для себе! Скажу більше, – Микита Іванович чомусь притишує голос, – подружку маю. Диво-створіння!

Я кліпаю очима, почувши несподівану новину.

– Так, так! Цікавишся, хто вона? Красуня, мрійниця, книголюбка, ще й удвічі молодша за мене! Оце життя – віднині і назавжди!

На цій оптимістичній ноті завершується наша зустріч.

...І ось минає півтора року. Я йду осінньою вулицею. Просто на мене, низько схиливши голову й опустивши плечі, суне якийсь громадянин. Я не встигаю відскочити, й зіткнення відбувається. Громадянин підводить голову, і я впізнаю Микиту Івановича. У його зовнішності знову сталися різкі зміни. Знайомий мені з часів роботи віддалений від моди плащ трима-

ється на єдиному гудзику – решта відсутні. Вигідлива борідка безслідно зникла. Кульки, які відтягують руки мого колишнього співробітника, знову найжачені знайомим мені харчем.

– А-а, Юльцю! – без ентузіазму констатує факт зустрічі зі мною Микита Іванович. – Оце по базару гасав, а зараз біжу до дитячої поліклініки – дізнатися, коли щеплення робити...

– Щеплення? Знову – з онуками? – запитую я.

– Та ні! Це я батьком став! – роздратовано відповідає Микита Іванович.

– То вас можна поздоровити! – дещо розгублено реаую я.

– Можна! – ще більше дратується Микита Іванович. – Та ще й з близнюками! – в очах ново-явленого батька світиться невимовна розпука. – Жінка ні біса не вміє, а теща теж молода, для ролі бабусі не годиться – все по салонах краси бігає. І обидві кажуть: ти в сімейному житті досвідчений... Отож і тягну все на собі...

Микита Іванович похмуро зітхає. А потім поспіхом зиркає на годинника:

– Е-е, вже час. Це ж іще на обід щось приготувати, а потім квартиру пропилососити...

І людина, яка вирішила жити для себе, заклопотано чимчикує далі.

Забувши попрощатися.

Лариса ЧЕПІГА.

– Якщо не горить, отже – фальшива гривня.

– Пройшов наш кандидат: баран з баранів!

– Кілера викликали?!

– О, а де тут мілина взялася?
– То я на димарі хати стою!

– Ще молодий... Загинув у дружніх обіймах команди, коли забив гол...

БІЛИЙ ШТРИХ... ПО-ЧОРНОМУ

від Анатолія ВАСИЛЕНКА

Анатолій

ЕПІТАФІЇ

ЗАГИБЛОМУ В УКРАЇНІ

Служив Росії цей кадет.
Хоронять тут. Бо «их там нет»!

КАЗНОКРАДОВІ

Крав гроші, аж котився піт.
Не взяв і гривні... на той світ.

КАНДИДАТОВІ У ПРЕЗИДЕНТИ

Дурниці обіцяв горласто,
Що й сам від сміху «склеїв ласті».

НЕПРОБУДНОМУ ПИЯКОВІ

Якби вживав він менші дози,
То жив би, мабуть, ще і досі.

ЗАЗДРІСНИКОВІ

Чужий талан знести несила!
Не стерпів. Жаба задавила.

ЛОВЕЛАСОВІ

Вінків приперли цілий склад:
Від Каті і Надь, від Галі і Лад...

ЛІКАРЮ-ХАБАРНИКУ

Чекав від себе хабара,
Не лікував. Прийшла пора...

СВЯЩЕНИКОВІ

У церкві Господу служив.
А жив... О, він розкішно жив!

СУДДІ-ХАБАРНИКУ

Клієнтів тиснув, мов удав.
Мільйони «наколядував»...

МАЖОРОВІ

Розбив «хонд», «фордів» цілий парк.
Не жаль. Бо батько - олігарх!

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Кієво-Перчанського монастиря)

Року 2019-го.

РИБА ГНІЄ З ГОЛОВИ

Усе було б, як кажуть, о'кей, якби в житлово-будівельному кооперативі «Барвінок» не завелися дві паршиві вівці: Тетяна Дундук та Валентина Цвєрінькало. Усі знали: ці язикаті Хвєськи належать до категорії тих, котрим ніколи нічого в житті не подобається. Окрім пліток та інших капостей.

До цього вони були неабиякі мастаки. У свою компанію втягнули і консьєржку Ніну Копицю, в котрій також дуже свербів язик, якщо не втне на кого-небудь якоїсь побрехеньки. Але найбільше ця вельможна пані любила підкидати у жар лою.

Якось голова кооперативу Ганна Принципова на прохання мешканців зробила капітальний ремонт усіх трьох під'їздів шістнадцятиповерхового будинку. Люди були задоволені. Вхідні «совдепівські» двері поміняли на пристойні сучасні. Майданчики біля ліфтів на всіх поверхах пофарбували, а на першому обклали плиткою. Зайдеш — і душа радіє.

Лише двом завзятим пліткаркам усе це не подобалося. Навіщо, мовляв, на усілякі ремонти громадські кошти витрачати. Краще б їй, Валентині Цвєрінькало, головиха купила нові туфлі, а її подружці Тетянці Дундук спеціального корсета на шию. А то таке тяжке горе їх спіткало. Через те, що Тетяна завертала від усіх голову вверх, наче верблюд, тепер шия вниз не згинається. І вона нормально не може з'їсти навіть миски супу.

Низенька пишногруда Валентина так задивлялася на горду постать «сестри по крові», що двічі на східцях ламала високі підбори. Про все це вони розповіли консьєржці Ніні Копиці. Вийшло так, як у тій приказці: «Сліпий розказував невидющому, як хата горіла». Одна збрехала, друга не розібрала, а третя по-своєму перебрехала. Вердикт винесли такий. На позачергових зборах треба негайно ініціювати відставку голови кооперативу Ганни Принципової. «Із сорому очі не вилізуть», — повчала своїх вірних соратниць по пліткарству Ніна Копиця. — У мене самої стида, як у тої кобили, що воза перевернула.

Але ж давно відомо: поговори складає той, хто сам у сажі. На загальних зборах члени кооперативу швидко приструнили пліткарок. Особливо Валентину Цвєрінькало, яка вимагала від голови кооперативу придбати лопатку для Тетяни Дундук, аби та могла прибирати за своїм біленьким пуделем, коли вигулює його. А ще запропонувала проголосувати за відставку Ганни Принципової.

Це так розсмішило мешканців будинку, що вони ледь жiwоти собі не понадривали. Мовляв, плети, плети! Ми чули таких, як ти! І виставили пліткарку за двері.

Розлючені подружки за таку недолугу настанову сперсєрдя дали по два щиглі в лоба консьєржці Ніні і подалися далі робити свою брудну справу. Вночі біля вхідних дверей очільниці кооперативу тихцем висипали цілий мішок чорнозему. Думали, в головихи після цього з переляку серце зупиниться. Але помилилися. Відеокамера чітко зафіксувала хуліганок.

Аби діло не дійшло до суду, пліткарки дуже широко каюлися, готові були ледь не підожви цілувати, аби Принципова залишила їх у спокої. Мовляв, їх лихий попутав, а тепер цьому буде покладено край.

Підслухав краєм вуха всі ці побрехеньки сантехнік Ігор Тимоха і зробив свій аргументований висновок: «Це ж треба вміти облити чесних людей брудом, напакостити їм точнісінько так, як роблять це нині один одному кандидати у Президенти України. Але в цьому нема нічого дивного. Усім відомо, що риба з голови гніє».

(Далі буде)

Сміховікіпедія

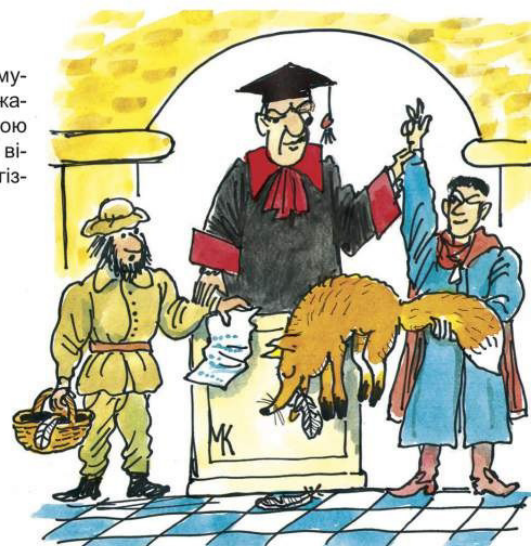
Миколай РЕЙ (4.02.1505-5.10.1569) – польський письменник, музикант, політик, громадський діяч епохи Відродження. Його вважають батьком польської літератури, бо першим почав писати рідною мовою, а не класичною латиною. За свою творчість першим у вітчизняній літературі отримав солідні винагороди – король Сигізмунд I подарував йому село, а Сигізмунд II ще одне.

Пропонуємо увазі читачів один з його «фігліків»...

СПРАВИ СУДДІВСЬКІ

Приніс один судді двох товстих каплунів,
Гадав, що допоможуть справу виграти вони.
А другий приніс лиса, і справу вигравав!
Суддя ж тому, з куріма, такеє промовляв:
«Тут містом бігав з лісу лис, а я і не побачив,
Коли він з'їв тих каплунів... та я його пробачив»...

То ж той, хто більше дав, той діло вигравав,
А хто з порожнім кошиком, там, за дверми ставай!..

Переклав і малював Микола КАПУСТА.

Малювали Микола ГУГООЛЬ та Валерій ЧМИРЬОВ

ХВОРІ І ЗДОРОВІ

Юна пацієнтка прийшла на прийом до лікаря.

- Роздягайтесь, – каже лікар.
- Ой, знаєте, я така сором'язлива. Ви не могли б вимкнути світло, лікарю?
- Будь ласка.
- Ой, тільки тепер я не бачу, куди класти одяг.
- Кладіть сюди, коло мого...

Молодий бізнесмен, проходячи комплексну медичну перевірку, заходить до психіатра.

- Так ви стверджуєте, – задумливо питає лікар, – що завжди з радістю сплачуєте податки?
- Так, лікарю.
- І давно у вас це почалося?

– Мені потрібна ваша допомога, – звертається пацієнт до психіатра.

- Будь ласка! Ким ви працюєте?
- Психіатром.
- А чому ж собі не допомагаєте?
- Я надто дорого беру за лікування.

– Що найважче у вашій професії, лікарю?

– Здогадатися, яка страва у пацієнта найулюбленіша, щоб заборонити її.

– Це жакливо, лікарю. Допоможіть! У мене перед очима весь час зелені кола!

– Ну і якому кольорові ви віддали б перевагу?

– Хочу запитати вас, лікарю, що треба робити, аби зберегти зуби до старості.

– Не сваріться з тими, хто сильніший за вас.

– Мій собака врятував мені життя.

– Яким чином?

– Я оце був хворий, а він не впустив до мене лікарів.

– Шановний, вам треба частіше митися...

– Що ви, лікарю, я щодня приймаю ванну!

– Тоді вам треба частіше міняти в ній воду.

– Роздягайтесь, пацієнте! О, що я бачу – у вас труси металеві.

– Так, я від СНІДу бережусь!

– А чому пальців на ногах немає!

– Це якось гумка на трусах порвалася.

– Що з вами! – питає лікар пацієнтку.

– Та ось, увімкнула пилосос, а він ударив мене струмом у руку.

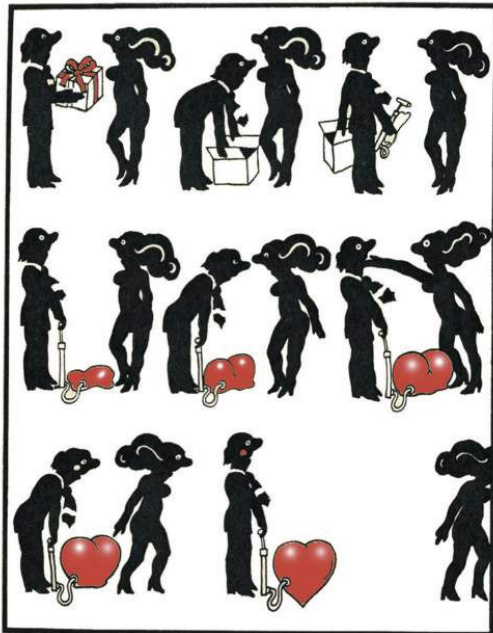
– А чому ж у вас нога забинтована?

– Та я йому здачі дала!

– Ти завжди хвалився, що в тебе залізне здоров'я, а вчора я сам бачив, як лікар мацав тобі пульс.

– Він просто хотів перевірити за моїм пульсом, чи правильно в нього іде годинник.

Підготував Тимофій ПРОКОПЕНКО.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р. **Підписано до друку** 11.03.2019 р. Формат 70х100/8. **Замовлення** № 16326. **Загальний наклад** 15 600 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатні індекси:** 97835, 60734. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 3(27) березень 2019

**КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Свирид ГОЛОХВАСТОВ-онук

(працює на авторитарних засадах)

Йозеф ШВЕЙК-молодший

(працює на демократичних засадах)

ГОЛОВА ПРЕЗІДІЇ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Юрій ІШЕНКО

Пильно око пантування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

СЕКРЕТАР ПРЕЗІДІЇ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Заслужений журналіст України

ВЕРХОВНА РЕДАКЦІЙНА РАДА

Головний Завідий Верховної Редакційної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтва України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Редакційній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтва України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олеся ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтва України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИЙ АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШІЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України)

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с 43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІШЕНКО

Заступник головного редактора:

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛ'ЮЦЬ, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2019

Євроскептики! Будьте певні: Україна впорається!

Плакат «Перця»

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net